

paa de nogle og fyrretyve 2den Klasses Pladser 3—4 — hvor mange af disse der have Frikort ved jeg ikke — og saa endelig paa de 170 3die Klasses Pladser nogle og tredive. Det synes derfor, som om der af de 26 Tog, vi have der, godt kunde stryges en hel Del, og der kunde endda være nok for den Trafik, som virkelig behøves Vinteren igennem. Hvad koster nu et saadant Tog at føre igennem? Jeg har voyet at foretage en Beregning i Hovedet, idet jeg vel ved, at det vil være Jernbanekontoret let at paavise mindre Fejl i mine Beregninger, — men Herregud, det gør jo ikke noget, om man gør sig skyldig i en kalkulatorisk Fejlregning, det kan ogsaa kyndigere Folk gøre. Efter de Opgivelser, vi have fra Statsbanedriften, koster det 2 Kr. 40 Ø. pr. Kilometer at føre et Tog frem, d. v. s., at et Tog til Helsingør efter de Oplysninger, som Jernbanerne selv have givet, maa koste saadant noget som 100 Kr. i Gennemsnit. Strøg vi af de 26 Tog, der gaa i Vinterhalvaaret, de 10 — det var ikke mange at stryge — er det altsaa en Besparelse af 1,000 Kr. om Dagen, og det blev for Vinterhalvaaret 180,000 Kr. Selv med den Mulighed, at der her er nogle kalkulatoriske Fejlregninger, vilde det dog blive en betydelig Sum, man her kunde komme til. Det er i alt Fald saa meget, at vi, der staa som Lægmand over for Jernbanevæsenet, maa sige, at vi maa dog have de Ting grundig undersøgte, om der her ikke smides en Mængde Penge ud, som lige saa let kunde spares, og som vi saa kunde have til dermed at forhøje disse Jernbanelønninger lidt med.

Der er andre Ting, hvorved man er i Tvivl. Det gælder f. Eks., naar man ser paa, om vort Materiél, vore Lokomotivers Trækraft udnyttes tilstrækkeligt. Vi have henimod 500 — nøjagtig 478 — Lokomotiver, og de køre aarlig 12 Mill. Togkilometre. Dividerer man dette Antal Togkilometre med Lokomotivernes Tal og dernæst med 365, som er Antallet af Dage i Aaret, udfinder man, at et Lokomotiv hver Dag gennemsnitlig bruges over en Strækning af 80 Kilometer, d. v. s. at den gennemsnitlige Arbejdspræstation for et Lokomotiv hos os i Danmark er, at det kører en Strækning som fra Kjøbenhavn til Helsingør og tilbage igen, hvilket ikke tør siges at være nogen inhuman Brug af et Lokomotivs Ydeevne. Hvor meget det Forspand af Lokomotiver, som vore Tog køre med, maa anstreges, er angivet i noget, der hedder Træktabeller, men jeg kunde

ønske at faa undersøgt og oplyst, hvor gamle disse Træktabeller ere, og om de ikke trænge til et Gennemsyn.

Endnu et tredie Omraade, hvor der maatte være Penge at spare, skal jeg nævne. Man kunde ligefrem spare paa Papir og Tryk, der med de nuværende Priser paa disse Ting, let kan løbe op, ved at indskrænke de nødvendige Skriverier i Kontorerne. Et æret Medlem oplyste, at naar en Forespørgsel fra en Mand skal ind og tilbage igen, skal den gennem mindst 11 Kontorer. Jeg skulde tro, at den let kunde komme til at passere endnu flere Veje. Sagerne skulle skrives, journaleres, indføres i Bøgerne og ekspederes, Tid spildes der paa hvert Sted, og Omsvøb bliver der alle Vegne, men et stort Kontorpersonale skal man have. Der var noget at spare. — Saa sidde de ved Jernbanerne og lave en Statistik, som det nu for en Gangs Skyld kan være godt, at de have lavet, saafremt Ministeren og Lovgivningsmagten nu faa Lov til at kigge til Bunds i den, men som det i øvrigt sikkert er uforstandigt at fortsætte med.

Endelig kommer jeg til det kildne Punkt, om ikke de højeste Lønninger efter Forslaget maaske ere noget for høje. Jeg skal tillade mig at holde mig til et enkelt Punkt, nemlig den allerhøjeste Løn, som er foreslaaet i dette Lovforslag, Lønnen for Generaldirektøren. Om Generaldirektørens Lønning og for Resten ogsaa om hans Titel maa jeg gøre en Bemærkning. Det er jo mit Sprogudvalgshverv at gøre Bemærkninger om unødvendige eller utydelige eller fremmede Ord af den Art, at de, om jeg saa maa sige, kunne føre til en fejl Opfattelse af vedkommende Ting. Jeg gad vidst, om „Generaldirektør“ ikke er af de Ord, som virke uheldig ved deres blotte Lyd. Generaldirektør — det lyder umiddelbart som meget mere end Generallojtnant, det lyder for mit Øre omtrent som Generalfeltmarskalk. Jeg kunde tænke mig — jeg synes, at det var menneskeligt — at man, naar man bærer en saadan Titel, ogsaa, sig selv ubevidst, fik den Forestilling, at den Myndighed, man sad inde med, var en Generalfeltmarskalks-Myndighed, at man følte sig i høj Grad som Selvhersker, som den enebestemmende, som Absolutist. Jeg kunde tænke mig det, jeg vilde ikke finde det uforstaaeligt, men kun ganske menneskeligt, og kun af denne Grund — og saa fordi jeg er Medlem af Sprogudvalget — vilde jeg ønske, at man kunde finde paa en skikkeligere Benævnelse. Jeg ved i det hele taget ikke, hvad